

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 78. Petrus Archiepiscopus Bituricensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII. nemo autem ex Adversariis quidquam
 A.C. 1140. Goduin. Dunsnet. pag.
 113. movere ausus. Tum cum Guilielmus S.
 Barbaræ, qui ex Decano Eboracensi Epi-
 scopus Dunelmensis creatus fuerat, ad
 Conventum vocatus, misso nuncio se ex-
 cusasset, ipsius loco Rudolphus Episcopus
 Insularum Orcadam & duo Abbates se se
 obtulerunt, & cum electo juramentum
 ediderunt. Itaque Guilielmus a Legato
 Henrico, Episcopo Wintoniensi, die Do-
 minica, vigesima septima Septembris, an-
 no millesimo centesimo quadragesimo se-
 cundo, consecratur. Theobaldus quidem
 Archiepiscopus Cantuariensis dicebat,
 sibi ordinandi jus competere, sed ei ele-
 ctio Guilielmi ad Sedem Eboracensem
 non probabatur.

§. LXXVIII.

Petrus Archiepiscopus Bituricensis.

Nang. Chr. *an. 1142.* *Rob de Mon-*
te &c. *vid. Gall.* *Chron. to. 1.* *Es Mabill. ad*
ep. 219. &c. *Bern.* In Francia quoque ob Sedem Bituricen-
 sem Ecclesia turbabatur. Nam Alberi-
 co Archiepiscopo, anno millesimo cente-
 simo quadragesimo, defuncto, Papa eligi
 curavit Petrum *de la Chastre*, ex familia
 nobili illius regionis ortum, Aimerici Ec-
 clesiæ Romanæ Cancellarii propinquum,
 misitque, possessionem Ecclesiæ aditurum.
 Verum Rex Ludovicus junior indigna-
 tus, quod sine suo consensu electus fuisset,
 publice juravit, quoad ipse viveret,
 Petrum nunquam Archiepiscopum Bitu-
 ricen-

ricensem futurum. Missis itaque ad il-^{Sæcul. XII.}
 lam Ecclesiam mandatis, licentiam de-^{A.C. 1142.}
 dit alium, quemcunque vellent, Archi-
 episcopum eligendi, Petrum vero ab aditu
 urbis Bituricensis prohibuit. Petrus
 Romam perrexit, ubi a Papa consecratus
 est, dicente, juvenem esse Regem, quem
 doceri oporteret, & impediri, ne deinceps
 hujusmodi moliminibus adfuesce-
 ret. Addebat, Electionem Episcopi non
 esse sincere liberam, quando Princeps
 quemquam excludebat, nisi coram Judi-
 ce Ecclesiastico probaret, eum non esse
 eligendum; tunc enim querelam Principis
 sicut cujusvis alterius privati esse audiendam.
 Quia autem Rex edicto venterat, ne Petrus
 Archiepiscopus in ul-^{Chro. Maur.}
 lam suæ ditionis provinciam pedem in-^{p. 387.}
 ferret, Papa omnes terras, quæ Regi parebant,
 Interdicto Canonico subjecit, ac in iis
 Officium Divinum celebrari prohibuit.

Cum Theobaldus, Campaniæ comes, latissimorum fundorum apud Bituricas Dominus, Petrum Archiepiscopum suo præsidio tutaretur, omnes ei Ecclesiæ obediebant. At Rex acerbe id ferens, congregatis Vasallis, Campaniæ bellum intulit, & Vitriacum oppidum cum magna promiscui sexus ætatisque multitudine igne concremavit. Sed & alia dissensionis causa inter hos Principes orta fue-

Sæcul. XII. rat. Quippe Rudolphus, Comes Vir-
 A. C. 1142. manduorum, Petronillæ, Alienoræ Regi-
Hist. Tor- næ sororis, nuptias ardentissime cupiens,
nac. to. 12. matrimonium suum cum nepte Comitis
Spici. p. 480. Campaniæ inquit, sanguinis propinqui-
 tatem obtendens, nullum denunciari cu-
 raverat; ideoque Simon Episcopus No-
 viomensis, Rudolphi Comitis frater,
 Bartholomæus Episcopus Laudunensis,
 & Petrus Silvanectensis, edito juramen-
 to, testati fuerant, Comitem & Comitissam
 tam arcta sanguinis affinitate esse
 conjunctos, ut matrimonium inter ipsos
 nulla ratione legitimum fieri posset. His,
 Comes Rudolphus Petronillam tori con-
 sortem accepit. Cum igitur hac de re
 Comes Campaniæ querelas ad Innocen-
 tium Papam detulisset, S. Bernardus illius
 Principis causæ favens in literis, ad Pon-
 tificem datis, haud omisit inter ejus meri-
 ta commemorare, quod Archiepiscopi
 Bituricensis fautor præcipuus esset & præ-
 sidium. His querelis auditis Papa, mis-
 sis ad Cardinalem Ivonem, olim S. Victo-
 ris Canonicum Regularem, tunc suum in
 Francia Legatum, mandatis, jussit, ut Co-
 mitem Virmanduensem excommunica-
 tionis fulmine feriret. Ejusdem Comi-
 tis Ditiones Interdicto subjectæ, & tres
 Episcopi, factorum conscii, a munere Sa-
 cerdotali suspensi. Verum Campaniæ
 Comes, cum ejus ditiones bellico furore
 dire

sp. 216.

dire vastarentur, ad jurandum compul-
sus est, quod quantum ipse posset vellet
efficere, ut illa censura tolleretur. Preces
junxit S. Bernardus, datis ad Papam literis,
dicebat enim, nihil facilius quam Comi-
tem Virmanduensem secundo censura in-
nodare, si promisso non staret.

§. LXXIX.

*Epistolæ S. Bernardi Archiepiscopo
Bituricensi faventis.*

Cum deinde Rex sciret, Comiti Rudol-
pho, cui suum promiserat præsidium,
Papam secundo excommunicationem
comminari, de S. Bernardo querelas mo-
vit, qui cum Hugone Episcopo Antiffiodo-
rensi in itæ pacis conciliator fuerat, jussit-
que literas ad eum dari, & moneri, ut
istud fulmen spirituale averteret, quod
gravia mala inde secutura timeri oportere-
ret. Respondit S. Abbas: *Etiam si id pos-
sem, non tamen liquet, quod sana ratione
possem. Doleo quidem de malis, si inde
proveniant, sed non ideo tamen facere de-
bemus mala, ut sequantur bona. In fine
subjungit: Noli, quæso, o Rex! Regi tuo,
imo omnium Conditori in Regno suo &
in Hæreditate sua tam aperte resistere.
Absit a te tanta temeritas, ut sæpe manum
extendas contra Dominum terribilem, qui
aufert spiritum Principum, formidandum
omnibus Regibus terræ. Acriter loquor,*

Sæcul. XII.
A. C. 1142.

*p. 220.

Psalm. 75.

M m m 4   qui